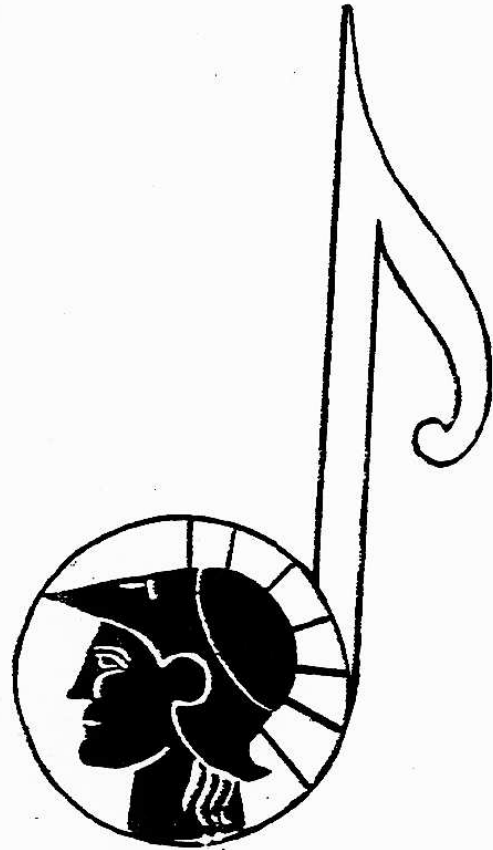

Chorahrenen

VÅRNUMMER 2004

Organ for
Akademisk Korforening

Chorahren

TØR DER ANDRE TIER!
SYNGER DER ANDRE MIMER!
FORTISSER DER ANDRE PIANISSER!

Redaksjonelt

Det har gått både vinter og vår siden forrige Chorahn-utgivelse, men nå er vi på banen igjen, denne gang ikke bare i papirformat, men også lagt ut på våre hjemmesider. Og det har vi tenkt å fortsette med !!!

Chor-ahren har vekslet mellom det muntre og det informative, mellom det saklige og lett usaklige. Denne utgivelsen hører hjemme i det saklige hjørnet. Vi har snakket med vår nye dirigent. Vi har også en stemningsrapport fra vår akademiske tur til Bergen og ser litt på den akademiske kortreff-tradisjonen. Og om du ikke var på generalforsamlingen, kan vi i hvert fall by på referatet !

Er det mulig med et liv uten AKF ? Vi har spurt vår tidligere 2.alt Gunvor og svaret er forbausende nok "Ja". Vi ser også framover mot høstens program og formidler en oppfordring fra jubileumskomiteen om bidrag til vårt 75-årsjubileum til neste år.

Vi gjentar for vår del at Chor-ahn-redaksjonen er avhengig av innspill og bidrag for å skape gode utgivelser. Vi takker bidragsyterne i dette nummeret og oppfordrer alle andre som har noe på hjertet om å ta kontakt med oss.

God fornøyelse !

Anne

Audun

Påtroppende tanker

Normalt har den sittende formannen en side i vårt organ, men siden han pent har bedt seg fritatt grunnet mange andre gjøremål, benytter jeg som påtroppende formann anledningen til å skrive noen ord.

Vi har lagt et svært spesielt høstsemester bak oss, og er i ferd med å avslutte et tilsvarende spesielt vårsemester. Det er andre gang i AKFs snart 75-årige historie at vi bytter dirigent. Det er en relativt vanlig hendelse i de fleste andre kor, men hos oss har dirigentene holdt koken i henholdsvis 25 og 48 år. Og de har ikke bare holdt koken. Blant de mange konsertene jeg har vært med på siden 1990 da jeg begynte i koret, er avskjedskonserten med Arnulv og Carmina Burana definitivt et av høydepunktene.

Det skyldes ikke bare den musikalske prestasjonen, som både Arnulv og koret kan være svært godt bekjent av. Det skyldes også rammen rundt konserten med en fin samling i biblioteket etterpå, hvor Arnulv fikk sin velfortjente hyllest. Vi hadde også en hyggelig juleavslutning. Samtidig er det vemodig at mange av de gamle kulturbærerne i koret har sluttet. Det er viktig med en aldersgrense for å sikre god klang i koret, men de etterlater seg et tomrom, ikke minst på den sosiale arenaen.

Arnulv har representert trygghet og stabilitet. Det ble ikke minst tydelig når vi noe famlende skulle begynne å følge nye dirigenters instruksjoner og taktslag. Personlig synes jeg ideen med en prøvedirigering var svært god. Det ga oss en anledning til å smake litt på de to dirigentenes forskjellighet og ansvarliggjorde også koret i forhold til det valget som ble tatt.

Det er også fint at koret samlet seg så tydelig om Gjermund da vi var samlet til avstemning. Månedene etterpå har bekreftet at han er et godt valg. Vi har lært nye ting, spesielt i forhold til å arbeide med klang, og blitt kjent med nytt repertoar. Smakebitene på det vi skal synge til høsten, tyder på en spennende og annerledes konsert i forhold til hva vi har gjort tidligere.

De som venter seg et ferdig program fra påtroppende formann og styre, må jeg imidlertid skuffe. Selv om jeg smakte på muligheten av vervet før generalforsamlingen, kom det litt brått på meg selv at jeg skulle si ja så raskt. Jeg fulgte imidlertid nøye med på hvem som ble valgt til ulike verv og synes det ser veldig bra ut. Jeg har som ambisjon å trekke på de gode ressursene i koret slik at ingen verv i koret, formannsvervet inkludert, blir for omfattende og krevende. Det er lagt et godt grunnlag for drift av koret gjennom tidligere styrers innsats som det er viktig å bygge på. Skulle jeg likevel peke på noen satsingsområder kan jeg tenke meg å ønske:

- Flere basser – dog ikke til forkleinelse for de som er der allerede
- Et sosialt kor – spennende musikk kan trekke folk til koret, det er det sosiale livet i koret som får folk til å bli
- Et storslått jubileumsår i 2005 !

Det nye styret, meg inkludert, vil gi mer lyd fra oss til høsten !

Audun

Kantor som kan kor

Vår nye dirigent ble tidlig miljøskadet. Både far og bror er organister, så vesle Gjermund ble oppflasket med orgelbrus og aktiv pedalbruk. Kanskje ikke så rart at det gikk den veien med ham også. At den selverklærte gutten fra landet skulle bli dirigent for Universitetet i Oslos blandede kor, er kanskje ikke så opplagt.

Det er ikke bare å fylle skoene, for ikke å si taktstokken, til Arnulv Hegstad. Å stå foran rundt 60 kritisk vurderende kormedlemmer, som har vært vant til status quo i år og dag, kan ikke være lett. Det krever både selvtillit og selvinnsett. Jeg tør påstå at vår nye dirigent har begge deler.

- Jeg har aldri vært i tvil om hva jeg skulle bli. Jeg begynte å spille piano som niåring, og gikk over til orgel etter hvert. Så begynte jeg på Musikkhøgskolen, forteller Gjermund Bjørklund. Siden 1985 har han vært kantor i Skedsmo kirke, som ligger i nærheten av der han er født og oppvokst. Den unge Bjørklund trådte sine barnesko i Rælingen like utenfor Oslo. På landet som han selv sier. Etter en periode i storbyen, valgte han å vende tilbake til hjemtraktene. Han har rukket å bli 41 år, er gift og har tre barn på 17, 16 og 13 år.

Lang erfaring

Gjermund har lang erfaring som korleder. En del av jobben hans som kantor er å dirigere Skedsmo kammerkor. I åtte år dirigerte han også Nittedal bygdekor. Med over 100 medlemmer er det et av de største amatørkorene vi har her til lands. Da er det kanskje ikke så ille likevel, å stå foran Akademisk Korforenings 60-70 sangglade fremmøtte (avhengig av vær- og føreforhold!). I tillegg underviser han ved musikklinjen på Lillestrøm videregående skole, og leder koret der også.

- En får tid til det en har lyst til, mener han selv.

Men alt dette var tydeligvis ikke nok. Gjermund ønsket flere utfordringer, og det har han sannelig fått.

- En venn viste meg annonsen, og sa at stillingen som dirigent for AKF var noe for meg.

Han er godt fornøyd med det han har sett og hørt så langt.

- Det er et bra ambisjonsnivå, og det er tydelig at man vil noe, mener Gjermund. Selv synes han det er artig å bli kjent med korets medlemmer, og høre hva vi ønsker.

Flere utfordringer

Selv om ambisjonsnivået er i orden, er det også utfordringer nok å ta av.

- Det er et problem at folk bare er med på det de har lyst til, og ikke ser verdien av å øve a cappella-ting. Du får ikke et skikkelig godt kor uten denne delen. Det bør være like moro å være med på å synge a cappella-litteratur, som de store verkene. *Instrumentet* kor formes vel så mye gjennom a cappella-delen. Det blir min utfordring å skape den interessen.

Så er spørsmålet hva et kor skal være. Skal det primært være et sted for musikalsk utfoldelse eller skal det sosiale være like viktig?

- Et kor som fungerer godt sosialt, fungerer også bra musikalsk, er min erfaring, konstaterer Gjermund.

For egen del kan vi legge til at på det sosiale plan har nok AKF en del å hente. På den annen side er det ikke alle som har plass (eller lyst...) til å invitere hjem 60 sangglade medkorister til forleik, etterleik eller mellomleik!

Tilbake til røttene

Gjermund Bjørklund jobber med musikk hele dagen. Når han kommer hjem vil han gjerne ha det stille. Men det er lettere sagt enn gjort når du har tre tenåringer i huset. Ellers er han ganske altetende når det gjelder musikk.

- Jeg har ingen sperrer på at det og det liker jeg ikke. Men jeg er veldig glad i Brahms Requiem, og så hører jeg på Bach eller Mahler hvis jeg skal vaske øra. Man får ut aggresjon av å høre på Mahler.

Når han ikke driver med musikk, koser Gjermund seg på Øyeren i sin 50 år gamle snekke. Det hender han får barna med seg også. Dessuten har familien kjøpt hytte, et lite småbruk, i Finnskogen i Sverige.

- Jeg er av innvandret finneslekt, tilbake på 1500-tallet. Jeg er interessert i den gamle finnekulturen da de drev med jordbruk og skogbruk, og levde fra hånd til munn.

Han liker også gamle ting som går rundt, og har en gammel traktor han mekker på i ny og ne. Fritidsproblemer er ikke-eksisterende.

God på diagnose

- Hvordan ser du på det å etterfølge Arnulv Hegstad som dirigent?

- Orkesterdireksjon er Arnulvs område, der er han suveren. Jeg er full av beundring for den jobben han har gjort. Men jeg kan ikke gå i hans fotspor, jeg må bidra med noe nytt. Fordelen er at jeg er en annen generasjon; det er tydelig for alle at nå er det et skifte. Det er fint for meg. Men det blir nok en utfordring å holde et bra nivå på direksjonen, nettopp fordi dere er så godt vant. Jeg er god på diagnose, og å få frem korklangen. Høre hva som må gjøres, og gå inn og rette der det trengs. Det er viktig å huske på at ting ikke må formes likt hver gang.

- Det er ikke lett å lage en god konsert, det må være noe spesielt, en vinkling folk tenner på. Jeg er spent på hva AKF tenker om fremtiden. Om dere ønsker å gå i samme spor, eller prøve noe nytt. Koret har gjort det bra før. Så får vi se om det kun er knyttet til Arnulv, avslutter vår nye dirigent.

Anne

Reisebrev fra Akademisk kortreff i Bergen

37 AKF-ere tok seg tid til å reise til Bergen for det ellefte akademiske kortreff. De fleste bodde utmerket på Scandic Hotel Bergen City rett ved Den Nationale Scene. Hovedkontingenten ankom ca 1830 fredag kveld i "skya, opphaldsver". Det var mulig å få med seg DNS' konsert i Johanneskirken samme kveld, og vi delte oss mellom de som prioriterte kunsten og de som prioriterte magen. Ganske mange av oss anbefaler Wesselstuen for det siste. Vi forstår at DNS kunne anbefales med tanke på det første.

Når konserten/middagen vel var over samlet man seg i Logehaven for korpub, og vi kunne konstatere at det ikke bare er på Aker Brygge man opererer med literpriser på øl som nærmer seg 150kr. Stemningen var allikevel høy, og både det ene og det andre koret fikk vist hva de kan. AKF tro til da det ble klart at noen hadde vært forutseende og tatt med Lefse, og viste dermed noe vi ikke kan (synge utenat). Ganske mange hadde dessuten vært i Bergen før og hadde paraply slik at vi kom oss tørre tilbake til hotellet i regnværet utpå natten.

Klokken alt for tidlig lørdag morgen hadde vi oppsynging og repertoargjennomgang på hotellet. (I den tredje bygningen! Stort hotell dette.) Her lærte vi, ganske så relevant, hvordan man best renser halsen etter en kveld på pub, nemlig med et forsiktig "ahem" eller ti. Klangene var dog ikke helt på plass, men dette forklarte vi raskt med at andrealtene ikke kom til byen før senere samme dag. Når vi hadde vent oss til å ha Kvinnelige Studentersangforening på ene øret og hverandre på det andre, ble selv *Månsken* ren og klar.

Lette til sinns travet vi til Grieghallen for 10 minutters lydprøve, og ble tildelt egen garderobe på størrelse med den i Aulaen, men denne hadde godt lys, masse speil, stoler til nesten alle og ikke bare ett, men to(!) toaletter. Etter sang på scenen strøk vi alle *pp* i notene til fordel for *p* og tildels *mp*, før vi strøk på dør for å få oss litt lunsj før prøven på fellesnumrene.

At det var *to* fellesnumre kom som en overraskelse på et antall korister, men så trangt som vi sto, var det egentlig bare en fordel å kunne kaste stjalne blikk på naboens *Steal Away*-note. Det ble påstått at Studentersangforeningen i Bergens dirigent Tore Johannessen ledet øvelsen, men det var ikke veldig tydelig i starten. Og mer kaotisk skulle det bli, med fellesnummer nr. 2: *Mange nebb i felles sang – fritt etter Mozart*. Hver stemme har sin egen tekst som i bunn og grunn er bare tull, det hele til musikk som i utgangspunktet er av Mozart. Den norske versjonen var skrevet av samme Tore Johannessen, men konseptet ble første gang brukt av en på 1800-tallet populær operakomponist, som nå er gått helt i glemmeboken. Vår egen Vigdis Trulsen fikk debutere i Grieghallen da hun tro til som støttepianist for altene i et spesielt kranglete parti av notene.

Egentlig viste det seg at det var ikke mindre enn *tre* fellesnumre, men arrangørene var så sikre på at alle kunne *Sangerhilsen* at det hadde de ikke tatt bryet med å nevne engang. Det eneste punktet de var usikre på var om alle kunne vers 2, og med rette. Da de ikke klarte å fremskaffe kopier av teksten, ble det en del Mr. Bean-teknikk under fellessyngingen av nevnte vers.

Etter fellesøvelsen var det akkurat nok tid til å få i seg et mellommåltid og hente konsertantrekk, før vi var tilbake på plass. Stor var overraskelsen da det var nesten like mange publikummere som sangere i salen! Under konserten ble vi bedre kjent med de andre akademiske korene i Bergen som ikke tidligere har deltatt på kortreff, nemlig Studinekoret Sirenene, Blandede akademikere og Mannskoret Arme Riddere. Sistnevnte skapte liv og røre, som en del fant morsomt og andre bare vulgært. I tillegg traff vi vertene; Studentersangforeningen i Bergen, samt DNS, KSS, Guldberg og Stavanger Studentersangforening. Stor var forbauselsen da alle disse sangerne kom seg gjennom fellesnumrene i samme toneart og tempo. Det gikk som man skjønner over all forventning. Over forventning gikk ikke vår egen avdeling, mye fordi vi hadde problemer med å høre hverandre, men vi gjorde en hederlig innsats. Hesteko-oppstilling er tydeligvis tingen i den salen.

Dermed kunne man gi seg banketten i vold. Siden denne var på hotellet, var det enkelt for oss kappeklede å skifte til festantrekk på rommet før vi møtte resten av koristene igjen over aperetifen. Deretter fikk vi tre ålreite retter, med tilhørende sang, hovedtale (fra Stavanger Studentersangforening), damenes tale (meget informativ ved Guldberg) og herrenes tale (ved KSS). AKF fikk gleden av å takke for det hele. Alt dette tok selvfølgelig tid, men omsider kunne Fana Storband vise sine kunster og en betydelig andel av selskapet fikk svinge seg til utmerket musikk. De som foretrakk sang, samlet seg i trappen og holdt det gående til det var tid for nachspiel.

Dette ble avholdt et kvarters gange fra hotellet, og en stor andel av festen flyttet dit, inkludert en god kontingent AKF-ere. Rapportene forteller om sang, dans, øl, nattmat og bra stemning. Dessverre var det slik at psildefrokosten skulle foregå samme sted, og det var noe bekymring rundt hvorvidt ølbeholdningen skulle holde. I sjutiden var det fortsatt over 80 mennesker der ifølge Håkon og Andreas. Klokkeren ni, da psildefrokosten skulle starte, var luften i ferd med å gå ut av folket og det hele var såpass uklart at mange i steden spiste frokost på hotellet. De som kom "for sent" til psildefrokost, derimot, kunne fortelle at det hadde ordnet seg etterhvert.

Før returen til Oslo var det tid til sightseeing i Bergen, enten man valgte Fløibanen, Lille Lungegårdsvannet eller marinefartøyene ved Bryggen. I tretiden samlet vi troppene og vendte nesen hjemover, slitne men lykkelige etter en hyggelig helg i Bergen.

Karianne

Akademisk kortreff - En forbausende ny tradisjon !

Når AKF nærmer seg 75-års jubileum med stormskritt, og vi vet at vårt akademiske søsterkor ved UiO er enda eldre og vårt akademiske broderkor ved UiO er tilnærmet fossilt, skulle en tro at tradisjonen med akademiske kortreff også nærmer seg det vi i andre sammenhenger forbinder med pensjonsalder. Men nei, Akademisk kortreff er en atskillig yngre tradisjon.

Vi må ikke lenger tilbake enn til 70-åra for å finne det første akademiske kortreff som ble gjennomført, nærmere bestemt 1976. Det var seks akademiske kor som fant hverandre i tanken om et akademisk sangerstevne. Det var Studentersangforeningen, Kvindelige Studenters sangforening og Akademisk korforening fra Oslo, det mannlige og det kvinnelige studentkoret fra Trondheim og Studentersangforeningen fra Bergen. Initiativet kom fra Oslo, noen sier at det var kvinnene som hadde ideen, mens andre mener at dette var et initiativ fra de tre korene samlet.

Tanken var den gang som nå, å møtes, synge i festlig lag, gjennomføre en konsert sammen, ha en bankett og synge i festlig lag, gå på nachspiel sammen og synge i festlig lag, spise sild og drikke øl og akevitt sammen og avslutte det hele med å synge i festlig lag. At gamle akademikere samles med stil, bekreftes av det faktum at banketten i 1976 ble avholdt på 2.etage på Continental.

Siden har Akademisk kortreff blitt gjennomført 11 ganger, det vil si ca hvert 3.år. Arrangørstedet vekslet i utgangspunktet mellom Bergen, Trondheim og Oslo. Etter hvert har også Stavanger og Tromsø meldt sin interesse for å være med og antallet deltakende kor har blitt utvidet. I Bergen deltok ni kor selv om Trondheimskorene ikke stilte, og resultatet var en konsert på to og en halv time.

Selv om konsertene gjerne avholdes på standsmessige steder som Grieghallen og Aulaen, har det kunstneriske nivået ofte vært noe varierende. Noen legger mye i en slik konsert, mens AKF-varianten ofte har vært å øve inn noe raskt innimellom andre og større ting. Stemmematerialet i korene varierer også fra unge studenter i Trondheim til godt voksne bergensere.

Til neste akademiske kortreff som avholdes i Oslo i 2007, kan vi spekulere på flere ting. (Selv om DNS og KKS er arrangører, får vi sikkert være med å arrangere vi også). Spørsmål nummer 1 er hva som skal være fellesnummeret. Kanskje Stavanger fant en god løsning da de var vertskap og inviterte samtlige til å stuntlære et verk, i det tilfellet Carmina Burana, og lot det være konserten. Et annet spørsmål er hvordan gjennomføre en stilfull bankett. Sist treffet var i Oslo, ble samtlige sendt i gamle trikker opp til Holmenkollen. Og ikke minst, skal AKF lære seg de gode, gamle studentsangene og sangerhyldningene eller skal vi diskret nynne med.

Uansett, akademikernes treffes igjen i 2007, og kanskje som sist med et glass musserende på trikken ?

Audun

Livet uten AKF

Kan man leve et fullverdig liv uten AKF?

Mulig at noen har lurt på det, spesielt når tiden for naturlig avgang, 55 år, begynner å nærme seg.

Selv var jeg spent på hva året 2004 ville by på; ville tirsdager bli en nedtur, ville abstinensen komme, ville savnet bli stort? Hvordan tilpasse seg dette nye livet?

For å komme med svaret først. Jeg har det meget bra, tenker vel litt på koret noen ganger, men forbausende sjelden. Og da kan man jo spørre hva grunnen er til det. Var jeg ikke så veldig glad i koret og alle kormedlemmene? Likte jeg meg egentlig ikke der? Men hvorfor sang jeg da aktivt i 21 år uten opphold?

Jeg mener jeg har noen av svarene på hvorfor dette har gått så greit for meg.

1. Jeg tok styringa sjøl, tok egen regi på min egen avgang.

Jeg visste at året 2003 var det året jeg skulle slutte, det var året jeg ville fylle 55 år, og som sådan nå aldersgrensen. Så har vi ordningen med å kunne prøvesynge hvert år, og gå på årskontrakter. Da ville jeg med en gang overlate til andre å ta regi og bestemme over mitt eventuelle fortsatte liv i AKF. Her ligger noe av forklaringen, tror jeg.

2. Men hva da med gleden ved å synge i kor, hvordan skulle jeg fortsatt få dette tilfredsstilt? Det finnes jo så mange kor i Oslo, så jeg kunne jo finne meg et annet kor. Fikk til og med tilbud om et liv i Cæciliaforeningen. Men hva da med mine nære venner i AKF?

Sakte utkrystalliserte det seg et behov, et ønske hos flere av oss som våren 2003 så for oss at vi nå var på vei ut av koret. Vi ville fortsette i et korfellesskap. Kunne vi lage et nytt kor, en liten gruppe med et annet repertoar? Ikke flere store kirkeverk.

Omtrent samtidig med at denne tanken oppsto, traff jeg en gammel korkjenning, vår tidligere repetitør Dag Braathen. Kunne han tenke seg å dirigere oss? Stor glede, han var positiv med en gang.

Så i februar 2004, etter at vi i november 2003 hadde avsluttet et felles liv med Arnulv, hadde vi et konstituerende møte hjemme hos Elisabeth Hille og Jan Oddvar From.

Nå synger vi fast annen hver tirsdag. Gruppen er ikke helt fulltallig på herresiden, men vi står på. Vi tenker oss at vi på sikt skal bli en gruppe på rundt 20 sangere, fordelt med fem på hver stemme. Det skal i alle fall ikke være flere enn ti damer, da får vi problemer med balansen mot herrestemmer, som jo tradisjonelt er mangelvare.

Vi har stor glede av dette, vi får helt nye utfordringer, både klangmessig, rytmisk, og for ikke å snakke om at her må den enkelte ta ansvar og stole på seg sjøl. Dette er moro, og vi skal bli sååå bra.

Hva så med det sosiale livet? Hva med venneskaren? Alle vi har sett, vekslet blikk og klemmer med, og småpratet med hver tirsdag i alle år?

Man må ikke sees hver tirsdag for å vite at vennskapet er der. Noen har vært flinke til å invitere hjem til seg. Da kjenner vi at uansett om vi synger sammen eller ikke, så er vi der, vi har et fellesskap som har preget oss, og som fortsatt vil prege oss i årene som kommer.

Jeg må jo også i denne lille epistel fortelle at vi i den nye lille gruppa, foreløpig uten navn, ble invitert til vår første opptreden 21. april. Da hadde Akademisk Korforenings venner sitt vårmøte. Selv drakk jeg kaffe sammen med en flott eldre kvinne som sang i AKF i 1953. Hun hadde aldri sunget med Arnulv, tenk det, enda han ledet så mange inn i og gjennom sterke koropplevelser. Jeg tror denne kvelden ble en opplevelse for oss alle. Vi tilhører en stor familie, har en felles tradisjon, et stort felles repertoar. Korglede og sangglede har ingen aldersgrense, det er i alle fall sikkert. Selv om vi på hver vår måte nok kan oppleve at vi sang bedre i yngre år.

Så til dere som begynner å nærme dere tid for å slutte i AKF. Ikke fortvil, ta egen regi, og er du mann, er du velkommen til vår lille gruppe.

Sangerhilsen fra Gunvor
(en gammel 2. alt)

JUBILEUMSBOKEN TIL 75-ÅRSJUBILEET

I november 2002 ble det nedsatt en komite bestående av 7 AKFere, noen aktive sangere, noen passive, men alle med fartstid i koret på pluss-minus 30 år. Noen av oss har i tillegg svært god hukommelse.

Vi har studert tidligere utgivelser ved jubileer, særlig den forseggjorte 50-årsutgaven, for å finne frem til en form vi synes koret kan være bekjent av. Korets arkiv har vært til vår disposisjon, og vi har mesket oss i gamle Chorahner, fotos, programmer, jubileumshefter og årsmeldinger. Vi har lyttet til LP-plater koret har spilt inn gjennom årene og hørt på lydbåndopptak. Et par av oss har vært i NRKs arkiver og lyttet gjennom radio-opptak og programmer som er blitt laget om koret. Så vi mangler ikke stoff.

Vi gikk tidlig ut og oppfordret nåværende og tidligere AKFere til å skrive om sine egne korminner, fra turneer, konserter, fester, diskusjonstemaer, korbesøk eller bare en spesiell tirsdag. Flere har sendt inn bidrag, og **vi er stadig åpne for mer**. Gode bilder fra korets liv vil vi også gjerne ha. Deadline er april/mai 2005.

Vi skal i hovedsak dekke de siste 25 årene, med noen enda lengre tilbakeblikk. Det viser seg at vi har vært med på utrolig mye rart, morsomt, underlig, kaldt, varmt, fuktig, stygt og flott, og vi gleder oss til å presentere dette for koret i september 2005. Vi arbeider også med å lage en CD med utdrag fra noen av våre innspillinger, som et vedlegg til boken.

På vegne av komitemedlemmene Liv Evju, Gerd Dieserud, Jan Oddvar From, Elisabeth Hille, Petter Høilund, Wilhelm Winsnes og Åse Høilund

Åse

Nye utfordringer venter

Ny dirigent, nytt semester, nye muligheter! Vi har en lang, og forhåpentlig deilig, sommer foran oss. Men vi kaster likevel et blikk på hva som venter til høsten.

Allehelgensdag skal vi ha konsert i Frogner kirke, der hovedverket blir Gabriel Faurés ”Requiem”. Dette requiemet finnes faktisk i tre versjoner. Vi skal synge kammerversjonen fra 1893, arrangert av John Rutter, med dype strykere, horn, harpe og orgel. Fauré skrev verket da han var organist i Madeleine-kirken i Paris.
- Innadvendt, nøkternt og vakkert, ifølge Gjermund.

Men aller først skal vi synge ”Chichester psalms” av Leonard Bernstein. De ble skrevet på bestilling til Chichester Cathedral rundt 1965. Her er det både kor, guttesolist, harpe, slagverk og orgel. Krevende, men spennende, og rytmisk morsomt, sier vår nye dirigent. Og, hold dere fast, det skal synges på hebraisk! Vi får håpe det går bra likevel.

Det er mulig vi skal synge disse salmene oppe ved orgelet, på grunn av krevende samspill med organist. De som har vært med på søndagsgudstjenester i kirken, vet at det er trangt om saligheten. Det må derfor avklares om alle får plass ved orgelet før det blir tatt en endelig avgjørelse. Dette blir det gitt nærmere beskjed om.

Etter salmene, men før requiemet, skal vi synge a cappella ”Totus tuus” av Henryk Gorecki. Dette er et enkelt, men virkningsfullt Ave Maria. Verket ble skrevet på bestilling av den polske samtidskomponisten i 1987. Det er et stykke fullt av dynamikk og uttrykk som passer i en god akustikk. Dette danner en fin overgang mellom de to andre verkene. Etter å ha startet oppe ved orgelet med ”Chichester psalms”, synges dette verket sannsynligvis nede, eventuelt i en alternativ oppstilling rundt om i kirken. Det vil vi få vite nærmere når den tid kommer. Totalt vil konserten vare i litt over en time.

Anne